

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mpkf.35.140/2022/3.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a személyesen eljáró **Felperes1** (Cím2) kérelmezőnek – a felszámoló1 (ügyintéző: Kokai Zsuzsanna felszámoló biztos) által képviselt alperes1 „f.a.” (cím1) kérelmezett ellen szokásos munkavégzési hely megállapítása iránt indított nemperes eljárásban a Fővárosi Törvényszék 1.Mpk.75.180/2022/5. sorszámú végzése ellen a kérelmező által 6. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

végzést:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

A le nem rótt 7.000 (hétezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság végzése és annak jogi indokai

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2022. október 7-én kelt 1.Mpk.75.180/2022/5. számú végzésével a kérelmező kérelmét elutasította, és megállapította, hogy a 6.000 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

[2] Végzése indokolásában rögzítette, hogy a kérelmező a alperes1 alkalmazásában állt, mint segédmunkás 2017. október 9-től 2020. május 11. napjáig. Ennek keretében a kérelmezővel határozott idejű munkaszerződéseket kötött. A 2019. január 7-től március 31-ig tartó munkaszerződés a kérelmező munkavégzési helyeként az Európai Unió teljes területét határozta meg, a 2019. június 14-től szeptember 14-ig tartó munkaszerződés Magyarország és az Európai Unió egész területét, míg a 2019. június 14. és július 14. közötti időszakra vonatkozó „megállapodás kiküldetésre és munkáltatói tájékoztatás” elnevezésű dokumentum országot jelölte meg a munkavégzés helyeként. A 2019. szeptember 15. és

december 15. közötti határozott idejű munkaszerződés ugyancsak Magyarországot és az Európai Unió teljes területét megjelölte munkavégzési helyként. Az első munkaszerződés a munkabért a mindenkor tagállami minimálbérben, a további szerződések a munkabért forintban határozták meg.

[3] A kérelmező elmaradt munkabér, távolléti díj, étkezési hozzájárulás és órabér kiegészítés megfizetése iránt több peres eljárást is indított, valamint munkaügyi ellenőrzést is kezdeményezett a kérelmezettel szemben.

[4] A kérelmezett felszámolója a 2020 februártól májusig terjedő időszakra munkabér tartozás kielégítéséhez 2022. június 27-én bérgarancia támogatás iránti kérelmet nyújtott be. Budapest Főváros Kormányhivatala a kifizetés iránti kérelemnek nem adott helyt azzal az indokkal, hogy a kérelmezett szokásos munkavégzési helye nem Magyarországon volt.

[5] A kérelmező ezt követően bíróságon kérte annak megállapítását, hogy szokásos munkavégzési helye Magyarországon volt. Ennek indoklásául arra hivatkozott, hogy a kérelmezett Magyarországon bejegyzett, magyar adószámmal és székhellyel rendelkező cég és állította, hogy időszakosan végzett munkát országában. Ellenben munkavállalóként Magyarországon adózott és magyarországi társadalombiztosítást fizetett.

[6] A kérelmezett nevében a felszámoló előadta, hogy az ügyvezető nem tett eleget a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 31. §-ában meghatározott adatszolgáltatási és iratátadási kötelezettségének. Hivatkozott a kérelmező által aláírt munkaviszonnyal kapcsolatos adatlapra, a kérelmező munkaszerződésére és a korábbi peres eljárást megindító keresetlevélre, valamint az A1 jelű nyomtatványokra.

[7] Az elsőfokú bíróság döntését a Bérgarancia Alapról szóló 1994. évi LXVI. törvény (a továbbiakban: Bat.) 2. § (1) bekezdésére, (2) bekezdés a) pontjára és (2b) bekezdésére, valamint a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló 2004. április 29-i 883/2004/EK Európai Parlament és Tanácsi rendelet (a továbbiakban: Koordinációs rendelet) 12. cikk 1. bekezdésére alapította.

[8] Hangsúlyozta, hogy a jogszabályi rendelkezések kifejezetten abban az esetben nem engedik meg a munkabér lehívását a Bérgarancia Alapból, amennyiben a munkavállaló szokásos munkavégzési helye nem Magyarországon volt. Rámutatott, hogy arra egzakt törvényi szabályozás nincs, hogy milyen szempontok mentén dönthető el, hogy az adott munkaviszony tekintetében hol volt a munkavállaló szokásos munkavégzési helye. Ennek értelmezéséhez figyelembe vette, hogy 2020. január 1-jétől a hatályos szabályozás – Bat. 2. § (2b) bekezdése – szerint nem gátja a magyarországi szokásos munkavégzési hely megállapításának, ha a munkavállaló időszakos jelleggel külföldön végez munkát. A jogszabályváltozás alapját adó Koordinációs rendelet 12. cikk 1. bekezdését és az újonnan

beépített 2. § (2b) bekezdését egységesen értelmezve úgy foglalt állást, hogy annak van jelentősége, hogy a munkavállaló (munkaviszony) mely ország jogának hatálya alá tartozik.

[9] Figyelembe vette az új rendelkezést hatályba léptető törvény indokolását is, amely meghatározza azon mérlegelési szempontokat, amelyek teljesülése esetén a bérgarancia alapból való munkabértartozás lehívása megalapozottnak tekinthető. Így a magyarországi szokásos munkavégzési hely megállapításához az szükséges, hogy a munkaszerződésből kiderüljön, miszerint a munkaviszonyt eredendően nem külföldi munkavégzésre hozták létre, a magyar munkajogi szabályok alkalmazandók, a kiküldetés egy átmeneti, időszakos jellegű foglalkoztatás és a kiküldetést kivéve a munkabér forintban legyen megállapítva. Ezen feltételek fennállta esetén, mivel Magyarországon történik az adó és társadalombiztosítási járulékok megfizetése, indokolt a kiküldetést is szokásos magyarországi munkavégzési helynek tekinteni. Mindezekből következően a tényleges állapothoz képest az élvez elsőbbséget, hogy a munkavállaló mely ország szabályozásának hatálya alá tartozik, még inkább az, hogy hol történik a járulékbefizetés.

[10] Az irányadó 2020 februártól májusig tartó időszak kapcsán munkaszerződés és munkáltatói szabályzat sem állt rendelkezésre. A kérelmező által 2022. február 15-én aláírt munkaviszonnyal kapcsolatos adatlap szerint a munkavégzés helye ország1 volt. Értékelte a határozott idejű munkaszerződések tartalmát is, valamint a társadalombiztosítási igazgatási szerv tájékoztatását, amelyek szerint a kérelmezett A1-es dokumentumot 2017. november 10. és 2018. november 10., 2017. december 15. és 2018. december 15., valamint 2018. január 22. és 2019. január 22. közötti időszakra igényelt.

[11] A hiányos okirati bizonyítékok mellett kiemelt jelentőséget tulajdonított a kérelmező nyilatkozatainak. A Fővárosi Törvényszék előtt 15.M.70.902/2020. számú folyamatban volt peres eljárásban a felperes elmondta, hogy a munkavégzésének helye állandóan külföldön, ország1ban volt, és az elszámolásban is euro pénznemben került megjelölésre a munkabér, igényét e szerint terjesztett elő a kérelmező 2020. február-április hónapokra. A 15.M.71.331/2020. számú folyamatban volt eljárásban a felperes szintén ország1i munkavégzési helyet jelölt meg, és euró pénznemben számolt levezetést csatolt kereseti kérelme alátámasztásául. A II. és III. kerületi Ügyészségnek benyújtott, munkaügyi ellenőrzés megindítására irányuló közérdekű bejelentésben a kérelmező szintén úgy nyilatkozott, hogy a munkavégzés helye ország1 volt, és „Magyarországon egyik cég sem dolgoztatott embereket”. Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy a kérelmező először a 2022. május 4-én kelt beadványában említette a bírósági meghagyás kijavítása iránti kérelmében a magyarországi munkavégzést is.

[12] Mindezekből arra a következtetésre jutott, hogy a munkavégzés helye állandó jelleggel ország1ban volt, ahol a kérelmező 2017 októbere és 2020 májusa között dolgozott. A munkaviszonyt kifejezetten külföldi munkavégzésre hozták létre, ahol a kérelmező több helyen is dolgozott és nem átmeneti, időszakos jelleggel került kiküldetésre. Ez utóbbit támasztja alá az is, hogy számára 2019. január 22-től a kérelmezett A1-es igazolást nem igényelt a kormányhivaltól.

A kérelmező fellebbezése

[13] A kérelmező fellebbezésében az elsőfokú végzés megváltoztatásával annak megállapítását kérte, hogy szokásos munkavégzési helye Magyarországon volt.

[14] Hangsúlyozta, hogy esetében több munkaszerződés készült, melyek egy-egy munka kezdetét és végét jelezték, a köztes időszakban Magyarországon tartózkodott. Ebből következően nem állandó jelleggel országban végzett munkát. Kérte annak figyelembevételét is, hogy Magyarországon fizetett járulékokat, az erre vonatkozó igazolásokat mellékelte. Érvelése alátámasztásául hivatkozott a 'posting' irányelvre, miszerint a munkáltatónak a külföldre kiküldött munkavállaló vonatkozásában be kell tartania a fogadó tagállam bizonyos szabályait. Az irányelv azon vállalkozásokra vonatkozik, amelyek a tagállamtól eltérő tagállamba küldenek ki ideiglenesen munkavállalókat. Emiatt nem kellett munkavállalási engedélyt kiváltania és szakképesítéseit elismerni, nem kellett bejelentkeznie a fogadó ország társadalombiztosítási hatóságánál. Munkáltatójával való megállapodásában a magyar munkajogot tekintették irányadó jognak, a 30 napos országban munkavégzés céljából való tartózkodást nem lépte át, Magyarországon is végzett munkát, csak arról nem kellett külön szerződni. A bizonyítékok azt támasztják alá, hogy szokásos munkavégzési helye Magyarországon volt. Mellékletként csatolta a kérelmezett által kiállított 19M30 számú igazolást, 2019 első félévére vonatkozóan munkabére SZJA terheire vonatkozó számítását, 2019. évi adóbevallását, és névtelen váltott SMS üzeneteinek képernyőfotóját.

A kérelmezett fellebbezésre tett észrevétele

[15] A kérelmezett az elsőfokú eljárásban előadott nyilatkozatait változatlanul fenntartotta, hangsúlyozva, hogy az ott becsatoltakon túl további irattal nem rendelkezik.

A másodfokú bíróság döntése

[16] A fellebbezés nem alapos.

[17] A Bat. 1. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a bérgarancia-eljárás keretében a felszámolás vagy kényszertörlési eljárás alatt álló gazdálkodó szervezetnek a munkavállalóval szemben fennálló kiegyenlíthetetlen bértartozásából a Btv. által meghatározott összeg előlegezhető meg. Az 1. § (2) bekezdés d) pontja alapján bértartozás a felszámolás vagy kényszertörlési eljárás alatt álló gazdálkodó szervezetet - mint munkáltatót - terhelő, a Cstv. szerint felszámolási költségnek minősülő minden munkabértartozás. A Bat. 2. § (1) bekezdése azt mondja ki, hogy ha a felszámoló a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezetnél foglalkoztatott, szokásos magyarországi munkavégzési hellyel rendelkező munkavállalókkal

szemben fennálló bértartozást a felszámolás kezdő időpontját követően a felszámolási költségek fedezetét jelentő bevételek hiánya miatt a bérfizetési napon - ideértve a 7. § (4) bekezdésében meghatározott esetet is - nem tudja kielégíteni, haladéktalanul kérelmet nyújt be az állami foglalkoztatási szervhez visszatérítendő pénzügyi támogatás iránt. Ugyanezen § (2) bekezdés a) pontja akként rendelkezik, hogy az (1) szerinti kérelem nem terjeszthető elő a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet olyan munkavállalója tekintetében, aki nem magyarországi szokásos munkavégzési hellyel rendelkezik.

A törvény 2020. január 1. napjától hatályos (2b) pontja a törvény alkalmazásában szokásos magyarországi munkavégzési hellyel rendelkezőnek tekinteni az Európai Unió valamely tagállamában időszakos jelleggel, legfeljebb huszonnégy hónap időtartamra kiküldetésben lévő, magyar munkajog hatálya alá tartozó munkavállalót is.

[18] A fenti jogszabályi rendelkezésekből kitűnik, hogy a bérgarancia-eljárásban a Btv-ben felsorolt, így többek között a felszámolás alatt álló munkáltatók, mint gazdálkodó szervezetek munkabér tartozására vonatkozó támogatás igényelhető a Bérgarancia Alapból.

[19] A cégnyilvántartás adatai szerint a alperes1 "f. a." 2022. január 11. napjától felszámolás alatt áll. A felszámoló ezt követően a 2020. február, március, április, május hónapra fennálló bértartozásokra igényelt visszatérítendő pénzügyi támogatást az Alapból. A kérelmet az állami foglalkoztatási szerv a szokásos magyarországi munkavégzési hely megállapíthatóságának hiánya miatt utasította el és ezzel egyező megállapítást tett az elsőfokú bíróság is a fellebbezéssel támadott végzésében.

[20] A kérelmező fellebbezésében állítottak és a rendelkezésre álló bizonyítékok nem alkalmasak annak igazolására, hogy a kérelmező szokásos munkavégzési helye Magyarországon volt és az érdemben helyes elsőfokú végzés megváltoztatását nem eredményezik.

[21] A becsatolt bizonyítékokból az tűnik ki, hogy az Alapból való lehívással, azaz a bérfizetési napon ki nem fizetett munkabérekkel érintett időszakra (2020. februártól májusig) a kérelmező írásba foglalt munkaszerződéssel, kiküldetési megállapodással és A1-es nyomtatvánnyal nem rendelkezett. Mindezt helyesen vette figyelembe az elsőfokú bíróság. A munkaviszonnyal kapcsolatos 2022. február 15-én kelt adatlapot a kérelmező írta alá, és abban munkavégzési helyként kizárólag ország1 területe került megjelölésre. A fellebbezéshez csatolt, a alperes1 által a 2019. évi Szja bevalláshoz készített igazolás, a 2018. évi kérelmezői Szja bevallás és az e körben „kézzel írt kalkuláció” a bérgarancia támogatás megalapozottságához bizonyítéku nem szolgáltak, mivel a kérelemben megjelöltektől eltérő időszakot érintettek.

[22] Továbbá arra is rámutat a másodfokú bíróság, hogy a kérelmező a 2019. június 14-től 2019. szeptember 14-ig és a 2019. szeptember 15-től december 15-ig tartó határozott idejű munkaszerződéseit munkáltatóként a Cég1-vel és nem a Alperes1-vel kötötte. Ugyancsak az előbbi munkáltatóval jött létre a 2019. június 14-től 2019. július 14-ig tartó

kiküldetési megállapodás is. Ezért a másodfokú bíróság e körben pontosítja az elsőfokú bíróság végzésében rögzítetteket.

[23] A kérelmező fellebbezésében hangsúlyozta, hogy Magyarországon folyamatosan fizette a járulékokat. A kérelmező és a alperesl között folyamatban volt munkaügyi perekben becsatolt, a Nemzeti Egészségbiztosítási Alapkezelő által 2020. június 8-án kiállított igazolásából kitűnik, hogy 2019. június 14-től 2020. május 3-ig a társadalombiztosítás felé a biztosítási jogviszonyt a Cégl igazolta és nem a felszámolás alatt álló és bérgarancia támogatást igénylő kérelmezett. A cégnyilvántartás adatai szerint ugyanakkor a Cégl. felszámolás alatt nem áll.

[24] A Bat. 2. § (3) bekezdése szerinti nemperes igényérvényesítési lehetőség a 2. § (1) bekezdésében meghatározott, felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezetek támogatási kérelmeihez kapcsolódik, a kérelmező kérelme ezért a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok és a kérelmező által tett nyilatkozatok értékelésével a fentebb kifejtettekre tekintettel sem lehet megalapozott.

[25] Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését a fenti pontosítással a polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény (Bnp tv.) 1. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[26] A kérelmezett a fellebbezési eljárásban perköltséget nem számított fel, így e körben a másodfokú bíróság mellőzte a határozathozatalt.

[27] A kérelmező munkavállalói költségkedvezményre való jogosultsága folytán a le nem rótt, Itv. 47. § (1) bekezdése szerint számított fellebbezési eljárási illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

[28] A másodfokú bíróság a fellebbezésről a Pp. 391. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül határozott.

[29] A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 365.§-a zárja ki.

Budapest, 2022. december 15.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Szalai Beatrix s.k.
előadó bíró

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
bíró